

се бѣхми извѣстили, че редактора на тоя вѣстникъ г. Балиго е доброжелателенъ къмъ Българитѣ; нѣ се отнесохми къмъ него и го молихми да обнародова допискитѣ ни срещу Неофита и въобще срещу гръцкото духовенство. А за да можи предпріятіето ни да се увѣнчѣй съ пълненъ успѣхъ, нѣ молихми най-убѣдително г. Балиго, да не ни издава ни на гръц. Патриаршія ни на турското Правителство. Тоя благороденъ редакторъ на „Presse d' Orient“ ми отговори: че той всичко ще обнародва бесплатно, даже че ще ни спомогни отъ себе си въ нашето предпріятіе, стига само каквото му пишимъ, да бѣди вѣрно. Тоя отговоръ на г. Балиго, ни крайно обрадва. —

Нѣ поченахми слѣдователно да обнародовами твърдѣ на често разнovidнитѣ злоупотрѣбленія на Неофита чрезъ казанія френскія вѣстникъ, ако и да се оплакваше нѣколко пѣти гръцката Патриаршія предъ турск. Правителство, и искаше да узнай дописника на „Presse d' Orient,“ но редактора г. Балиго никога не ни издади. Сѣщо и тукъ въ Търново, Владиката Неофитъ явно казваше, че нѣ трѣба да сми дописника; но тукашнитѣ мои пріатели и едномисленници, които знаяха твърдѣ добрѣ, не ме тоже издадохъ. Освенъ това, нѣ склонихми и редактора на Българскія „Цариградски вѣстникъ“ да обнародова избличителнитѣ дописки срещу Неофита, заети разумѣва се отъ френскія вѣстникъ, ако и да ни разнovidнимъ образомъ заплашвахъ: и Владиката Неофитъ и погърченитѣ и развратени нѣкои граждани и други тѣмъ подобни; понеже нѣ бѣхми убѣдени, че чрезъ това ще да се образува общо мнѣніе и между Представителитѣ на чуждитѣ Държави въ Цариградъ, даже и въ Европа, за нашитѣ духовни мѣчители, гръцкитѣ Владци, и за нашитѣ нетърпими вечъ отъ тѣхъ теглила. А за да се образува таковото общо мнѣніе у нашитѣ май недоброжелатели, — Представителитѣ на чуждитѣ Държави, даже и у самитѣ нѣкои висши турски Чиновници въ Цариградъ, които не знаяха френскія языкъ: нѣ трѣбаше „да имъ проглушимъ ушитѣ“ съ нашитѣ безпреривни дописки, които нѣ всяка една седмица почти